

støttelse af Staten, for at selv den ubemidlede Pige kunde besøge en saadan Skole. Lige saa nødvendige som tekniske Skoler ere for Drengene, lige saa nødvendige ere saadanne Skoler for Pigernes Vedkommende. Eller det vilde vist være endnu bedre, om Pigebørnene fik deres Uddannelse i et Hjem, hos anerkjendte, dygtige Husmødre, der havde Tid, Lyst og Evne til at uddanne Tjenestepiger til deres Gjerning. Endvidere burde det være en uafviselig Pligt, at Oplæring i Madlavning og Rengjøring blev et paabudt Fag i alle Kommunens Skoler. Fik vi først saaledes begyndt, saa vilde maaske Hr. Pastor Brücker have Ret, naar han siger, at, hvor Husmoderen vil leve i et venskabeligt Forhold til sit Tyende, der opnaas det.

Men indtil den Tid er der intet at forundre sig over i, at man vælger Piger fra de mere dannede Hjem til Hjælpere i sit Hus. Jeg har selv valgt saaledes, og kan ikke andet end give „en Landsbykone“ Ret i, at man fortryder ikke sit Valg. Og det, selv hvor man tilbyder dem begge fuldstændig lige Vilkaar, og „er lige saa sentimental over for sine Piger af simple Herkomst som over for Frøknerne“.

Louise Nørlund.

„Kvinder i Forsamlingerne“.

Det er bekjendt, at Kvindesagen her i Landet har nogle af sine bitreste Modstandere blandt *Præsterne*. Ikke saaledes, at disse træde op og modsige, naar der tales for Sagen, men saaledes, at de forbyde Kvinderne at tale deres egen Sag. De beraabe sig paa Pauli Ord i 1. Kor., 14. Kap., V. 33—34: „Ligesom i alle de helliges Menigheder tie eders Kvinder i Forsamlingerne, thi det er dem ikke tilladt at tale“. Skjønt her i hvert Fald kun er Tale om „Menighedens Forsamling“, overfører man det uden videre paa alle Forsamlinger, og de Kvinder, der f. Ex. holde Foredrag om Kvindesagen, brændemærkes med alle Slags slemme Navne.

Det glæder os at kunne meddele Læserne af „Kv. og Samf“, at der nu ogsaa kommer andre Anskuelser til Orde,